

Rapport

Datum: 20 februari 2006
Rapportnummer: 2006/059

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord zijn aanspraak op vergoeding van schade tengevolge van de bewaring van zijn teruggevonden, eerder gestolen, auto slechts gedeeltelijk heeft gehonoreerd.

Beoordeling

Bevindingen

1. Op 6 oktober 2002 is verzoekers auto in zijn woonplaats Turijn (Italië) gestolen. Ruim een jaar later, op woensdag 22 oktober 2003, trof de politie te Roermond de als gestolen geregistreerde auto aan op de Venloseweg te Roermond. De auto is daarna door een plaatselijk takelbedrijf weggesleept en bij dit bedrijf gestald.
2. Nadat de politie van Turijn verzoeker begin november 2003 ervan op de hoogte had gebracht dat zijn auto in Nederland was aangetroffen, heeft verzoeker op 13 november 2003 per fax contact opgenomen met de politie te Roermond, teneinde inzicht te verkrijgen in de staat waarin zijn auto op dat moment verkeerde.
3. In een politiemutatie van 1 december 2003 is vastgelegd dat twee Duitse kennissen van verzoeker op het politiebureau kwamen. Zij meldden dat zij langs waren geweest bij het sleepbedrijf om verzoekers auto weg te halen en toen te horen hadden gekregen dat de eigenaar eerst de sleepkosten diende te voldoen.
4. In een op 28 juni 2004 opgemaakt proces-verbaal heeft verbalisant B. opgetekend dat zij twee of drie weken na 22 oktober 2003 werd gebeld door verzoeker. Bij die gelegenheid heeft zij verzoeker meegedeeld dat zijn auto stond gestald bij het sleepbedrijf en dat de auto geen schade vertoonde. Zij heeft verzoeker toen niet gemeld dat hem stallings- en sleepkosten in rekening werden gebracht. Verzoeker heeft daar ook niet naar gevraagd, aldus verbalisant B.
5. Op 22 december 2003 heeft verzoeker een bedrag van € 407,68 (inclusief BTW) contant voldaan aan het takelbedrijf voor de kosten van slepen en stalling.
6. Verzoeker heeft bij brief van 23 december 2003 aan de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord erover geklaagd dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord hem niet hadden meegedeeld dat het takelbedrijf € 7 per dag in rekening bracht voor iedere dag dat zijn auto daar stond gestald en dat hem dit pas was gebleken toen zijn Duitse kennis op 6 december 2003 bij het takelbedrijf was langsgegaan. Ook gaf verzoeker aan dat als hem dit eerder was meegedeeld hij zijn auto direct had opgehaald. Verzoeker stelde het regionale politiekorps Limburg-Noord dan ook aansprakelijk voor de stallingskosten ad € 247.

7. Bij brief van 28 juni 2004 heeft de korpsbeheerder de klacht van verzoeker gegrond verklaard. In deze beslissing op de klacht heeft de korpsbeheerder onder meer meegedeeld dat was gebleken dat noch in de schriftelijke melding van de vondst van de auto aan de politie te Turijn, noch tijdens het daarna volgende telefonisch contact met verzoeker, vanuit het regionale politiekorps Limburg-Noord afsleep- en stallingskosten ter sprake zijn gebracht. De korpsbeheerder verklaarde zich dan bereid verzoeker op het punt van de door hem gemaakte stallingskosten tegemoet te komen, echter slechts tot een bedrag van € 100. Volgens de korpsbeheerder was verzoeker namelijk vanaf 1 december 2003 op de hoogte van het feit dat er kosten waren verbonden aan de stalling van zijn auto. Nu hij desalniettemin de auto pas 21 dagen later had opgehaald, dienden de kosten voor deze periode dan ook niet voor rekening van de politie te komen.

8. In reactie hierop heeft verzoeker bij brief van 5 juli 2004 aan de korpsbeheerder onder meer te kennen gegeven dat hij het niet eens was met de wijze waarop de stallingskosten waren berekend.

9. In een vervolgbrief van 26 juli 2004 aan verzoeker, heeft de korpsbeheerder onder meer te kennen gegeven dat hem inmiddels uit nader onderzoek was gebleken dat verzoeker naast de bergingskosten van € 160,59 aan stallingskosten niet het gewone tarief van € 7 per dag maar slechts € 3,50 (exclusief BTW) per dag in rekening was gebracht. Ook was uit een gesprek met een takelbedrijf gebleken dat verzoeker reeds binnen twee weken na de vondst van zijn auto contact had gehad met het takelbedrijf en dat hem bij die gelegenheid was meegedeeld dat sleep- en stallingskosten zouden worden berekend.

Op welke datum dit gesprek had plaatsgevonden kon niet worden achterhaald, maar indien dit gesprek later dan twee weken na 22 oktober 2003 zou hebben plaatsgevonden, zou het sleepbedrijf actie hebben ondernomen, welke actie er uit zou hebben bestaan dat een rekening rechtstreeks aan de politie zou zijn gezonden, hetgeen niet is gebeurd.

De korpsbeheerder concludeerde dat de politie feitelijk slechts € 58,31 aan verzoeker verschuldigd was. De korpsbeheerder was echter bereid uit coulance de resterende € 41,69 toe te kennen als tegemoetkoming voor het ongemak van de klachtenprocedure.

10. In zijn brief van 27 september 2004 aan de Nationale ombudsman heeft verzoeker onder meer aangevoerd dat hij niet eerder dan op 6 december 2003, naar aanleiding van het bezoek dat zijn kennis uit Duitsland op die dag bracht aan het politiebureau te Roermond en aan het takelbedrijf, wist dat aan de opslag van zijn auto kosten waren verbonden. Verzoeker stelt zich dan ook op het standpunt dat de korpsbeheerder een te korte periode heeft gehanteerd bij het berekenen van de stallingskosten.

11. In het kader van dit onderzoek heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven geen aanleiding te zien om zijn beslissing tot uitkering van € 100 te herzien. In dit verband merkte de korpsbeheerder op dat verzoeker reeds op 13 november 2003 via een

faxbericht contact had gezocht met de politie over het aantreffen van zijn auto.

II. Beoordeling

12.1. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

12.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

12.3. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

13. Verzoeker en de korpsbeheerder zijn het erover eens dat de politie in beginsel aansprakelijk is voor de stallingskosten die verzoeker heeft moeten betalen aan het takelbedrijf, omdat de politie verzoeker niet heeft geïnformeerd over het verschuldigd zijn van stallingskosten. Ook zijn zij het erover eens dat de stallingskosten voor rekening van verzoeker komen vanaf het moment waarop hij wist dat deze kosten in rekening zouden worden gebracht.

Betrokkenen verschillen van mening over de datum waarop verzoeker op de hoogte is geraakt van het verschuldigd zijn van stallingskosten. Volgens verzoeker was dat niet eerder dan 6 december 2003.

De korpsbeheerder heeft echter in zijn brief van 26 juli 2004 aangegeven dat uit nader onderzoek was gebleken dat verzoeker reeds binnen twee weken na de vondst van zijn auto op 22 oktober 2003 contact had gehad met het takelbedrijf en dat hem toen was meegedeeld dat sleep- en stallingskosten zouden worden berekend. Dit is niet onaannemelijk, nu het strookt met het proces-verbaal van 28 juni 2004 waarin is aangegeven dat binnen twee à drie weken na de vondst van de auto aan verzoeker was meegedeeld dat zijn auto bij het sleepbedrijf stond.

De Nationale ombudsman acht het bovendien aannemelijk dat volgens mededelingen van het sleepbedrijf de rekening voor sleep- en stallingskosten rechtstreeks aan de politie zou zijn gezonden als niet reeds tamelijk kort na 22 oktober 2003 contact zou hebben bestaan tussen het sleepbedrijf en (een vertegenwoordiger van) verzoeker.

Hieruit volgt dat de betwisting door de korpsbeheerder van (een deel van) verzoekers schadeclaim niet zo evident onjuist was, dat de korpsbeheerder in redelijkheid niet tot (gedeeltelijke) afwijzing van de schadeclaim had kunnen komen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 11 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te Turijn (Italië), met een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord (de burgemeester van Venlo).

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoeker noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 27 september 2004, met bijlagen.
2. Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord van 21 maart 2005, met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond